

קב"ט א"י פ"ה מהל'
מלכ"ט הל"ט ט סמנ'
ל"א ר"כ:

רבינו גרשום

שאר קברניטת. הספן
המנהיג: ריש גרנותא.
שממנה על הדין: משמר.
פוסקין לו אותו שירות:
שאפי מצאו מחלון וכליון
סוכין. שיכולו להתפרנס
לא היו יוצאין מא"י
לחור: שאמר בעיקר
יצילוך קבוצין. כלומר
כשתועק התחבול על
קבוצין הנקבצים עמך
בעירך שד אהה עמך
וחיהו אהה נבול עמך
שוכותן מייסתיך: אמר ר'
יוחנן לא שנו. דאין יוצאין
אלא מעיר ופירות
ביוק: נהירנא. כלומר וכו'
א"י: מלית איסר. שלא
היה להן מעות פיתין.
למדה קרא מריה פיתין
שלא היו רוצין להשכיר
עמך לאחריהן למחור העיר
פניו בן רוח מערבית
קשה הוא והיה מוליך רוח
הפת למורה העיר והיו
פועלין מרחיין רוח הפת
ועצמתיין שלא היה להן
מה לאכול ומתיים בועים
על דרעיהו. מרוב ובה
חלב רבשח: וניטא ומשחא.
מרוב שמותי שבו: ומחב
דברי הימים יואש ושרף
שנתיאשו מן הגאולה. שלא
בטחו בהקב"ה שיאלם
מן רעב: שנתחייבו שריפה
למקום. על שיצאו מא"י
ומחו מור רעב: שנעשו
עמך בחולין. שיצאו מא"י
קדושה: עתיק וימיא. זה
המקום שגור ואמר ושרף
שינתללו בגלגלו זה שיצא
מן דוד: ותמה המרה:
א) כל אלו בפטוק אחד
שצדו שביעת אביהם שלא
שמו י"ן שהיו זו סנהדרין
למלך במלכותו: לאמה
של מלכות. זו רוח שיצא
מנה מלכות: בלא רצינתא.
שלא יאכלוה תולעים:
בלא שריפה. כמו שדפינן:
עד שתבא מאליה. שלא
תהיו מחאיים להרשה לפי
שאותה שהתח יריבם נובה
היא שלא ואכלוה תולעים
ואינו להם: מפני ישן
שרע. שנלקיח בשפתיו. עד
שתבא מאליה. שלא תחוש
להרשה מפני הישנה שהוא
טוב: ומנין. שריא טובה:
ת"ל (ג) ישן נושן. כלומר
היאך נוציא זה הישן הטוב
מפני החדש:
הדרן עלך המוכר את
הספינה

(מנהיגו) קברניטת. המוליך את הספינה: ריש גרנותא. שר
הממונה על הבורות מי ידלה ממנו היום להשקות שדותיו ומי למחר
ושררה קטנה היא. ומדכתיב לך ה' הממלכה והמתנשא יליף לה כלומר
על ידך המתנשא לכל דבר אפי' לגרנותא לראש הוא על פיך: בועקך

דכתיב הללו. שיאלו מחלון וכליון לחור"ל וע"י כך צאה רוח וגשמת
לבושו ונולדו מלכי בית דוד: עתיק יומין אמרן. מאתו יאלו כבושים:
שבעה אביסס. שלא לשמות י"ן וללא לבנות צמים כדכתיב
(בירמיה לה): לנעיטת. הלך וגדול כדכתיב (ד"ה"א כט) על כסא ה' למלך:
שגדלו. לעשות סייג לתורה: הכי
גרסי' במלכותו של שלמה בן בנו של
בן כנפ. כלומר שלמה בן דוד שהוא
בנו של ישי שהוא בן עובד צנה:
לאמה של מלכות. שיאלו ממנה כל
המלכים: בלא סלמנטון. דסלמנטון
אין מניח לייסן התבואה אלא מרקינה:
רצינא. מולעת המרקיב את
התבואה: שדיפא. מתחמתת התבואה
ואין יכולה להתיישן: מניפין להש
כו'. דהכי קאמר קרא ואכלתם את
התבואה ישן עד קרוב לימות הקליר
ולא עד ככלל: שכלה. היינו ע"י
רצינא שמרקינה ומכלה אותה:
עד שתבא מאליה. שתפלת התבואה
יפה ולא יהו צריפין להקדים קליר
ולעשות קליות: ישן שרע. היינו
שדיפה אלל שלם הוא הגרעין אלא
שמתחמס: הכי גרסי' ואכלתם ישן
מלמד של המיושן וכו'. דמשמע
הישן יאכלו ויניחו החדש להתיישן:
דרכן לייסן. מטה יוין: אין דרכן
לייסן. כגון מיני פירות שמרקיצין:
פ"ל ישן נושן מכל מקום. שנה הכמוז
להודיע שנה א"י שאפי' אותן שאין
דרכן לייסן יתיישנו ויתקיימו: היאך
נוליא כו'. דהכי משמע ישן מפני
חדש תוליו בעל כורחם שלא יהיה
לכס מקום להנעיט החדש ואע"פ
שהישן טפי מעלי וזילאוהו מפני החדש
שהחדש רחוי להתיישן טפי מן הישן
שכרז נתיישן: עתיקא. ישן:
הרסנא. דגיס קנינים:

מנהיגו ואוי לה לספינה שאבד קברניטא
והמתנשא לכל לראש אמר רב חנן בר
רבא אמר רב אפי' ריש גרנותא משמיה
מוקמי ליה אמר רב חייה בר אבין א"ר יהושע
בן קרחה חס ושלום שאפי' מצאו סוכין לא
יצאו ואלא מפני מה נעשו שהיה להן לבקש
רחמים על דורם ולא בקשו שנאמר בועקך
יצילוך קבוצין אמר רב בר חנה אמר
רבי יוחנן א"ל שנו אלא מעות בוזל ופירות
ביוקר אבל מעות ביוקר אפי' עמדו ארבע
סאין בסלע יוצאין (סימן סלע פועל חרובא
מליא אמרין) דאמר ר' יוחנן נהירנא כד הו
קיימין ארבע סאין בסלע והוון נפישו נפישו
כפן במבריא מדלית איסר ואמר רבי יוחנן
נהירנא כד לא הוון מיתגרין פועליא למדנח
קרתא מריה פיתא מייתיין ואמר רבי יוחנן
נהירנא כד הוה בצע ינוקא חרובא והוה
נגיד חוטא דדובשא על תרין דרעוהי ואמר
ר' אלעזר נהירנא כד הוה נטיל עורבא בשרא
ונגיד חוטא דמשחא מריש שורא ועד לארעא
ואמר רבי יוחנן נהירנא כד הוון מטיילין
מליא ומלייתא בשוקא כבר שית עשרה
וכבר שב עשרה ולא הוון חטאין ואמר ר' יוחנן
נהירנא כד הוון אמרין בי מדרשא דמורי להון
נפיל בדיהון דמתרחיץ עליהון דיליה דילהון:
כתיב במחלון וכליון וכתוב יואש ושרף רב
ושמואל חו' אמר מחלון וכליון שמו ולמה
נקרא שמו (שרף ויואש) יואש שנתיאשו
מן הגאולה שרף שנתחייבו שריפה למקום
וחד אמר יואש ושרף שמו ולמה נקרא שמו

מחלון וכליון מחלון שעשו גופן חולין וכליון שנתחייבו כליה למקום תניא
כמאן דאמר מחלון וכליון שמו דתניא מאי דכתיב יוויקים ואנשי כוזיבא
ויואש ושרף אשר בעלו למואב וישבי לחם והדברים עתיקים ויוקים זה יהושע
שהקים שבועה לאנשי גבעון ואנשי כוזיבא אלו אנשי גבעון שכובו ביהושע

ויואש ושרף אלו מחלון וכליון ולמה נקרא שמו יואש ושרף יואש שנתיאשו מן הגאולה שרף שנתחייבו שריפה
למקום אשר בעלו למואב שנשאו נשים מואביות וישבי לחם זו רות המואביה ששבה ונדבקה בבית
לחם יהודה והדברים עתיקים דברים הללו עתיק יומיא אמרין (דכתיב מצאתי דוד עבדי וכתוב שתי בנותיך
הנמצאות): המה היוצרים ויושבי נטעים וגדרה עם המלך במלאכתו ישבו שם המה היוצרים אלו בני יונדב
בן רכב שנצרו שבועת אביהם וישבי נטעים זה שלמה שדומה לנטיעה במלכותו וגדרה זו סנהדרין שגדרו
פרצותיהן של ישראל עם המלך במלאכתו ישבו שם זו רות המואביה שראתה במלכות שלמה בן בנו של בן
בנה שנאמר וישם כסא לאם המלך וא"ר אלעזר לאמה של מלכות ת"ר וואכלתם מן התבואה ישן בלא סלמנטון
מאי בלא סלמנטון רב נחמן אמר בלא רצינתא ורב ששת אמר בלא (6) שדיפא תניא כותיה דרב ששת תניא
כותיה דרב נחמן תניא כותיה דרב נחמן ואכלתם ישן יכול יהו ישראל מוצפין לחדש מפני ישן שכלת ת"ל ע"ד
בא תבואתה עד שתבא תבואה מאליה תניא כותיה דרב ששת ואכלתם מן התבואה ישן יכול יהו ישראל
מוצפין לחדש מפני ישן שרע ת"ל עד בא תבואתה עד שתבא תבואה מאליה ת"ר וואכלתם ישן נושן מלמד
שכל המיושן מחבירו הוי יפה מחבירו ואין לי אלא דברים שדרכן ליישנן דברים שאין דרכן ליישנן מנין ת"ל ישן
נושן מכל מקום וישן מפני חדש תוציאו מלמד שהיו אוצרות מלאין ישן וגרנות מלאין חדש והוון ישראל אומרים
היאך נוציא זה מפני זה אמר רב פפא כל מיילי עתיקא מעליא לבר מתמרי ושיכרא והרסנא:

הדרן עלך המוכר את הספינה

- (א) זכרית נה. ע"ש.
- (ב) מעיני ע"י: (ג) ז"ל יואש
- (ד) ע"י: (ה) יואש (ו) חסר (ז) ו
- (ח) רות (ט) ו

תורה אור השלם

- 1 לך ה' הגדלה התגבורה
- 2 בועקך יצילוך קבוצין
- 3 וישם האיש אלימפקך
- 4 ויוקים אנשי כוזבא
- 5 קרובי משותחיו
- 6 ובמו השחר עלה ויאצו
- 7 המה היוצרים וישבי
- 8 ותבא בת שבע אל
- 9 וירעם את השנה
- 10 ואכלתם ישן נושן הישן

הגהות הב"ח

(א) נפ' בלא שדיפא ר"כ פ"ה

מוסף רש"י

והמתנשא לכל לראש
לכל הקס להיות לראש
הוא מתנשא. כלומר שהוא
גדול ומעמיק: (ב) כתיב
נח. ריש גרנותא. נח.
הממנה על המופרין
לפירות ולגלותן מוס כדי
לשקות כפן שדמיסין (טו).
מדלית איסר. מאין מעות
וחנונית (טו).
הדרן עלך המוכר את
הספינה

(א) בלא דמכר כלן אהו
מיתוב וי"ש. (ב) נכילא מוס
ע"י. (ג) אהיה הוה לו נבני'
בכאן. (ד) איל ז"ל מ"ל יוס'
מפני חדש מיליו כלומר יוס'

6 ז"ק מו, 8 ז"קמנ 25:1
8 ז"קמנ מו, 10

גליון הש"ס

גמרא המוכר שור. ע"י יושלמי פ"ה דשביעית על ממתי דבש"א לא ימכור לו פרה המורשת בשביעית: רשב"ם ז"ה (יבול לומר) [לשחיטה] ב"ה ואפילו טעין חד מיניהו בר. פמה לי נכס המוחזק אומר כ"ר נס לקומטקו אין מילין ממנו דקמתי נתמתיק דב"מ השאל אמי שביעית פמה והשאל אמי יתע פטור וע"י: ב"ד יב"ד ויב"ד פ"ב ק"ל ה"ה הם דלוק דלוק מוחזק ולא חזק מ"ק נ"ס לרנן חולקים:

הנהגות הב"ח

8 נ"ב לשיטה מכתיו לך אמאי ולחזו א':

מוסף רש"י

לנכסתא. לשיטה ז"ב: 10. וליחזו דמי היכי גיבדו. דמי דלוי קרין וס"ס:

המוכר פירוש. סתם ולא פירש א"ס לזריעה א"ס לאכילה: וזרעו. הלוקח: ולא נמחו. לא מבעיא פירות דליכא דזין לזריעה ואיכא דזין לאכילה ומאי למימר לאכילה מכרתיו לך ואין כאן מקח טעות כלל אלא אפילו זרע פשתן דרוב הפשתן הנקח

עולם לזריעה קונין אותו דכיון דליכא דזין נמי לאכילה כדאמרין (ג"רס דף ט"ז). לזריעה דכיתנא לכותחא אינו חייב בחזירותו דמאי למימר לאכילה מכרתיו לך דנמנוחא לא חזינן בטר רובא דשמואל בגמרא. ודוקא זרע פשתן משום דחייב לאכילה אבל זרעוני גינה כגון זרע כרוב וקפלוט שאינו נאכל כלל חייב בחזירותו שרשב"ג אומר זרעוני כ"ו הכי מפרש בגמרא: חייב בחזירותו. דהוי מקח טעות והרי הוא כע"ס של זית ונמלא של שקמה י"ן ונמלא חומץ דהוי מקח טעות וכל שכן כדאן דהמס מיהא איכא דניחא ליה בכ"י ואיכא דניחא ליה בכ"י אבל הכא

כיון דלאכילה לא חזו לזריעה לא חזו א"ן לו תקנה אלא להקטף ואפילו דמי ע"ס לא ישלם לו לוקח דהא לא נהנה בהם כלום וגם לא שלח בהן יד דנתייב בחזירותו וכמי שאמר לו מוכר לך זרע אותם דמי דודאי לזרע וזנייהו: ג"ב איסור. לקמן [ג]. פריך עלה ממתימין הלך נקט לה הכא: ונמלא שהיה נגחן. קודם מכירה ואין ראוי אלא לשיטה: מקח טעות. כיון ונמלא חומץ והדרי חזי דמפרש טעמא לקמיה [פ"ג] דרובא לרדיא זני: יכול לומר לו כ"ו. דנמנוחא לא חזינן בטר רובא אלא אחר טענה טובה: לשיטה מוכריו לך. דהא איכא דזין לשיטה ורובא לאו כלום הוא והוה ליה כי פלגא ופלגא והמוציא מחזירו עליו הראיה. ואפילו לקומטקו דאמר בפרק שור שנגחין ממון המוטל בספק חולקין וקיימא לן כוותיה דסתם לן תנא דהס כוותיה ה"מ כגון שור שנגח את הפרה ונמלא עוברה בלדה ואין ידוע לביט דין היאך היה המעשה אם ילדה קודם נגיחה או אחר כך * ואפילו טעין חד מיניהו טענת כרי ואידך טענת שמה כדאמרין התם * וכמו סבא ויבס כנכסי ספק בפרק החולץ (יבמות דף נ"ח). דקיימא לן חולקין משום דאין ידוע אם בן ט' לראשון יירשנו וקנו או בן ו' לאחריו וכו' של יבס הוא אבל הכא שאנו יודעין קודם המעשה הרי זה מוכרן ליה סתם ונתגלה הדבר שהיה נגחן אחר לכן הכא מודה סומכוס דלא הוי ממון המוטל בספק אלא חזינן בטר ההוא שטוען יפה דכיון דרובא לא כלום הוא לא היה לו למוכר לפרש אלא הלוקח הוה ליה למימר לרדיא קניניה ליה ומדלף פ"ה הפסד ולא דמי ליון ונמלא חומץ (ע"ל פ"ג). דהתם יין קתבט מיניה דמוכר כדאי: ה"ג וליחזו אי גברא דזין לרדיא לרדיא או גברא דזין לנכסתא לנכסתא. כלומר ה"ד דפליגי רב ושמואל ליחזו אי האי גברא עובד אדמה הוא ולא טבח ורגיל לקנות שוריים לחרישה וכגון שהיו מכירין זה את זה ודאי לרדיא זין ואפי'

לשמואל ליהוי מקח טעות דכיון שמכירין זה את זה הרי כאילו פירש לו מוכר לי שור לחרישה ודמי למוכר זרעוני גינה שאינן נאכלין דמסתמא חייב בחזירותו: דזין לנכסתא. כגון טבח שאינו עובד אדמה: דמי רדיא יתירין הרבה על דמי שחיטה: וליחזו. אי דמי רדיא קרנין דמי נכסתא לנכסתא כיון דהאי גברא עביד דזין להכי ולהכי היה לנו לילך אחר הדמים וימא הדמים מודיעים דשור לרדיא קרנין בעשרים דינרים ולשחיטה כ"י דינרים. ויחזו אי דמי רדיא יבס ליה דהיינו כ"י דינר הדמים מודיעים לרדיא זין והרי זה מקח טעות כמוכר יין ונמלא חומץ ואמאי קאמר שמואל דיכול לומר לשיטה מכרתיו הא ודאי לרדיא זין דהא אפילו לשיטה זין כיון דדמי רדיא קביל מיניה ללוקח מקחו בטל דנתאנה יתר משמות דהא לא חזי לרדיא שהרי נמלא נגחן ואינו שוה אלא * דינרים לשיטה ואי דמי נכסתא יבס ליה ודאי דלנכסתא זין ואף על פי ששוה * דינרים כמו שנתן קאמר רב דהוי מקח טעות ונפקא מינה לטרחא כדלקמן ואמאי לימא הדמים מודיעין דהא אפילו לרבנן דאמרי בפרק המוכר את [הספינה] (ע"ל דף ט"ז): אין הדמים ראה הני מילי גבי מוכר את הנמד לא מוכר את הבקר וכדאוקיימנא בדוכתא דקרי לנמד למד ולבקר בקר ואיכא נמי דקרי ליה לבקר למד דלאו כולי עלמא קרו ליה לבקר למד איכא למימר דהאי לוקח הוי מהנהו דקרי לבקר בקר והלכך קא"ל מוכר למדי מכרתיו לך ולא בקר שהמוציא מחזירו עליו הראיה והלכך על הלוקח להביא ראיה שהוא מאותן הרגילין לקרו לבקר למד ומדלף מימי ראיה מפסד אבל הכא דהאי גברא זין לרדיא ולשיטה מודו רבנן דהדמים מודיעים דכיון דידעין בדואי כהאי לוקח דרגיל לקנות לרדיא וגם הדמים מודיעין הלכך הדמים ראה דכי האי גוונא נמי אמרינן התם היכי דמי אי דקרו ליה לנמד למד כ"ו אלא דקרו ליה נמי לבקר למד כולה זין ליה אלמא היכא דכל בני העיר קורין לבקר למד א"פ שקורין לו לפעמים בקר אמרינן דכולה זין כיון דידעין כיה כהאי לוקח שרגיל לקרות נמי לבקר למד כהאי בני העיר וגם הדמים מודיעים דבקר עם למד זין הלכך אמרי רבנן דהדמים ראה וה"ג כיון דהאי גברא זין לרדיא ולשיטה והדמים מודיעין דלרדיא זין ודאי כיון דליכא מילתא דמוכחא הדמים ראה. כן נראה בעיני: דאייקר בישרא כ"ו. וליכא דמים מודיעין. ואיכא דגרס דול רדיא וקס כי בישרא והיינו הך: ובעי גמרא למאי נפקא מינה. פלוגתא דרב ושמואל מאחר ששוה יפה מה שנתן לו: לערשא. טורח מכירת השור לשטון ולמוכר השור הלכך אמר רב הרי זה מקח טעות ויחזיר לו המוכר דמיו: ה"ד. דהוי מקח טעות והתחייב המוכר להחזיר הדמים:

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

צב.

המוכר פירות. זרעוני גינה שאינם נאכלים חייב בחזירותו. תימה אמאי חייב בחזירותו לימא ליה מה שלא נמחו לפי שלא זרעו אותם בזמן שהיו ראויים לזריעה דהכי אמרי' בהמקביל (ב"מ דף ק"ב): דמנן המקבל שדה מחזירו ואכלה חגב או נשדפה א"ס

מכת מדינה [היא] מנחין לו מן הדמים ואמר עלה ר"ל בגמ' (ס"ס ק"ו): לא שנו אלא שזרעה וזמנה ואכלה חגב אבל זרעה ולא נמחה (כ"י) אמר ליה [בעל הקרקע] כל (כ"ו) [ימין] זרע זרע ליה [ואולי] כ"ו [יש לומר] דהתם מיירי בזמנה מדינה דכולהו כהני נמי לא נמחו וליה לן למימר שכל בני כהני זרעו זרע שאינו ראוי לזריעה אי נמי הכא מיירי דאיגלאי מילתא למפרע שלא היו ראויים לזריעה כלל וכן משמע בגמרא דליכא למאן דמחייב לשלם אפי' ההואה ואין סבירא לחייבו כלל כל ההואה אלא כשלא היו ראויין כלל לזריעה וזרע המוכר שלא היתה ראיה

לזריעה: וליחזו אי דמי רדיא וכו'. דאפי' לרבנן (ע"ל ע"ו): דאית להו דאין הדמים ראה היינו דוקא דרובא דקרו לנמד למד דרובא וחזקה מסייעין למוכר ולהכי אין הדמים ראה להכחיש רוב וחזקה ואפי' לפי ספרים דגרסי דליכא דקרו לנמד למד כ"ו ולא גרסי רובא מכל מקום אין כח בדמים להכחיש חזקה אבל הכא דרובא לרדיא זני ואיכא חזקה כנגד אותו רוב שהמוכר מוחזק אפי' רבנן מודו דיש לדמים ראה לקטע לרוב או לחזקה ובהכי אחי שפיר הוה דריש פרק המניח (ב"מ דף ק"ב). וס' אפילו אליבא דרב גבי היינו כד היינו חזית דקאמר לא לריכא דרובא קרו לחזיתא חזיתא ולכדא כדא מהו דמימא זיל בטר רובא קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר הרוב דאפילו רב מודה התם דאין הולכין אחר הרוב כיון דמים מסייעין לבעל הכד המוחזק והוא הדין דה"מ למימר התם איפכא מהו דמימא זיל בטר חזקה קמ"ל דאין הולכין בזמנון אחר חזקה אלא אחר הרוב א"ס היו דמים מסייעים לרוב אבל זה לא היה שום חידוש לרב ומיהו בלאו הכי מפרש רבניו ס' דחתי אפילו כרב משום דיכול לומר המוכר ללוקח קיס לי בנשפאי שאני מן המיעוט דקרו לרדיא חזיתא וכשהתנה עמו חזית לא יתן אלא כד אבל הכא כמוכר שור ונמלא נגחן אולי בטר רובא דזני לרדיא זין והוי מקח טעות דלא מני אמר ליה מוכר ללוקח אמה מן המיעוט דזני לשיטה: למאי נפקא מינה לטרחא. לעיל בהמוכר את הספינה (דף פ"ג): גבי יפות ונמלא רעות ואף על גב דליירי

זוה בשוה לא בעי מאי נפקא מינה דבהדיא מוקמינן מתניתין דהתם כשהוקרו והזולו אך תימה דהכא אמאי לא מוקרי ליה הכי דנפקא מינה כגון דבשעת לקיחה אייקור בישרא וקס בדמי רדיא אבל אחר כן הוול אי נמי כשאינהו פחות משמות: אי

עין משפט נר מצוה

א א מ"י פט"ו מה' מפרה הל' ב קמ"ג לאון קט טע"פ ח"מ פ"י רל"ג טע"פ פ"ג: ב ב מ"י ש"ס הל' ט טע"פ פ"ג: ג ג ד ה מ"י ש"ס הל' ה טע"פ ש"ס פ"ג כ"ג:

רבנו גרשום

המוכר פירות. בסתם לחברו: זרעוני ולא צמחו. לפי כי מקולקלין גינהו. אפי' זרע פשתן. מוכר לו דאיכא למימר דזרע פשתן לאו לאכילה קאי אלא לזריעה וזרע המוכר שפיר דלדידת דזריעה קונה לוקח דאפי' הכי אם לא צמחו אינו חייב בחזירותו דמצי למימר המוכר כסבור הייתי דלאכילה קצתית ליה ולא לזריעה: ריש ב"ו אמר זרעוני גינה שאינן נאכלין כלל חייב בחזירותו. משום דהכא דאי דרע ליה למוכר לזריעה קבעי להו וזרעוני שפיר הוה ליה לזכור. מכלל דזרע פשתן אינו חייב בחזירותו משום דאיכא דקבעי ליה לאכילה או לצורך ופירא: אמר המוכר וכו' ומקשי אמאי פליגי ביה רב ושמואל. ונחזי האי גברא דובן אי לרדיא זין לצורך חרישה א"כ מאי טעמא דשמואל הא דאי מקח טעות הוא. ואי לצורך שחיטה ובין מאי טעמא דרב: לא צריכא בגמרא דקונה להכי ולהכי שקצב ועובד אדמה הוא וקונה לרדיא ולשחיטה דהשתא ליכא למיקם עלה דמלתא. ולהכי סבירא ליה לרב דלצורך רדיא זבנו והוי זה מקח טעות. ושמואל אמר יכול לומר לצורך שחיטה ובניה: ומקשי' ולחזו אי דמי רדיא ה"ב מאי טעמא דשמואל ואי דמי בשרא ה"ב מאי טעמא דרב. ומשינו לא צריכא דאיכא בשרא לאכילה וקס ברדיא: למאי נפקא מינה. והואיל דדמי חד תיב כין לרדיא בן לשחיטה. כלומר במאי פליגי הא מצי לזכור לצורך אכילה ולמיקמי מני דמים לרדיא. משום דטרחא יתירא ללוקח לזבניה לצורך אכילה להאי ולמיקמי אחריתו ומשום הכי פליגי רב ושמואל. ומקשי היכי דמי